

De Kust

Sara
Taylor

De Kust

Vertaald uit het Engels
door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van
het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 263 3310 1

© 2015 Sara Taylor

© 2016 Nederlandse vertaling AmboAnthos uitgevers,
Amsterdam en Jan de Nijs

Oorspronkelijke titel *The Shore*

Oorspronkelijke uitgever William Heinemann, Londen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Florilegius/The British Library Board,

Orbsea 1, 2, 4, 18, 21

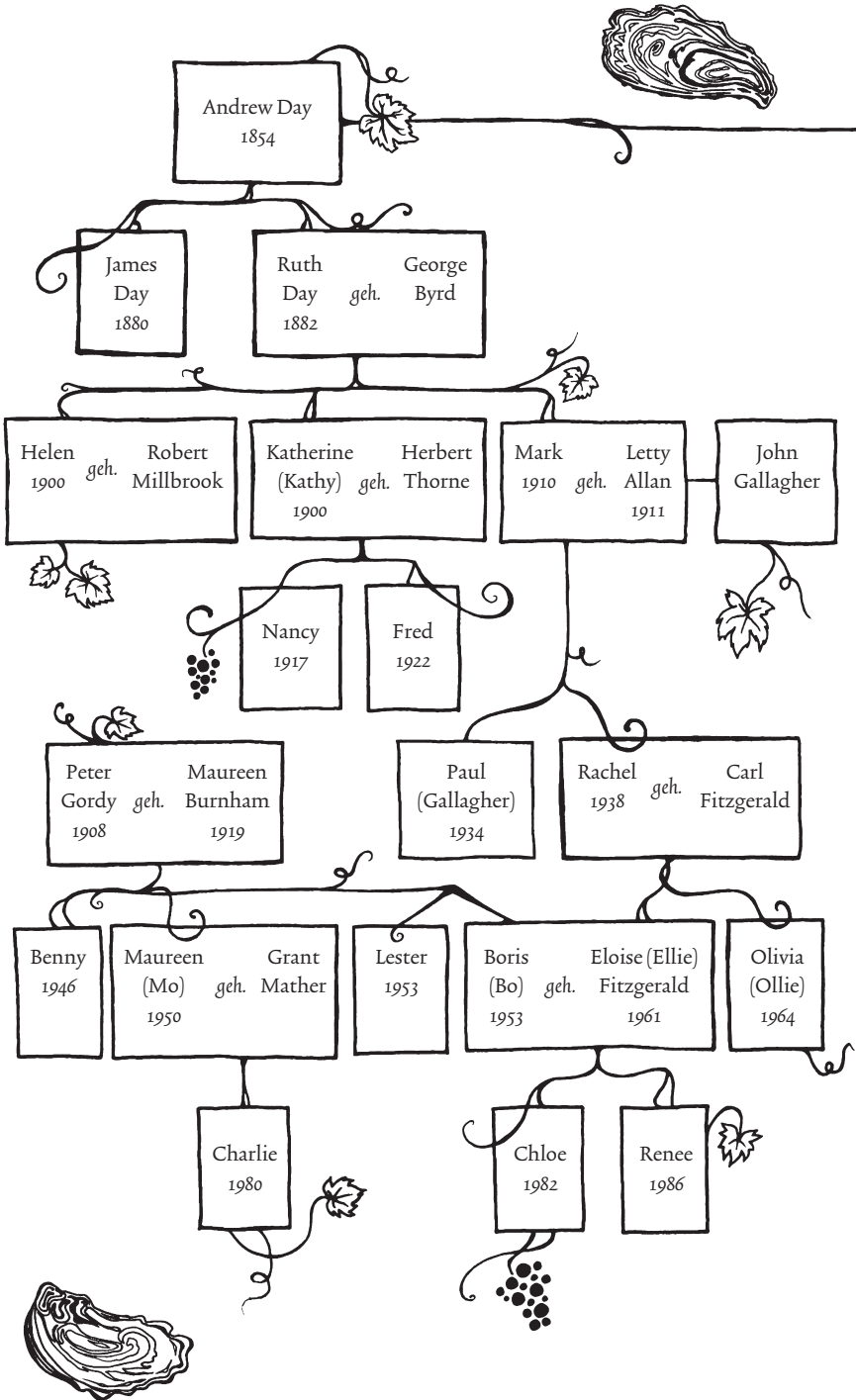
Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor B.A. Goodjohn,
voor alle vrijdagochtenden

Inhoud

Stamboom 8

I	1995 – Schietoefeningen	11
II	1933 – Dingen die ik je zou kunnen vertellen	38
III	1992 – Regen	46
IV	1876 – Verjaagd uit het paradijs	67
V	1984 – De jongens	98
VI	1991 – Porter Mountain	115
VII	1981 – Rok	131
VIII	1885 – Vele wateren	151
IX	1981 – Soms doet het pijn	169
X	1919 – Zog	189
XI	2037 – Talismans	215
XII	2010 – Ontbrekende stukjes	238
XIII	2143 – Godentranen	280

Medora Slater 1858
 Thomas Lumsden
 geh.

Michael 1887
 Rebecca Guerin
 geh.

Milford Pritchett
 (opa Skip)
 1907

Thomas (opa Tom) 1914
 Sally Lewis
 geh.

Willard 1936
 Janet Peterson
 geh.

Harry Pritchett 1950
 Michelle Lumsden 1948
 geh.

Ernestina 1949

Anna 1954

Dave 1969

Pierce 1971
 Becky King
 geh.

Sally 1975

Mitch 1975

Lilly 1981

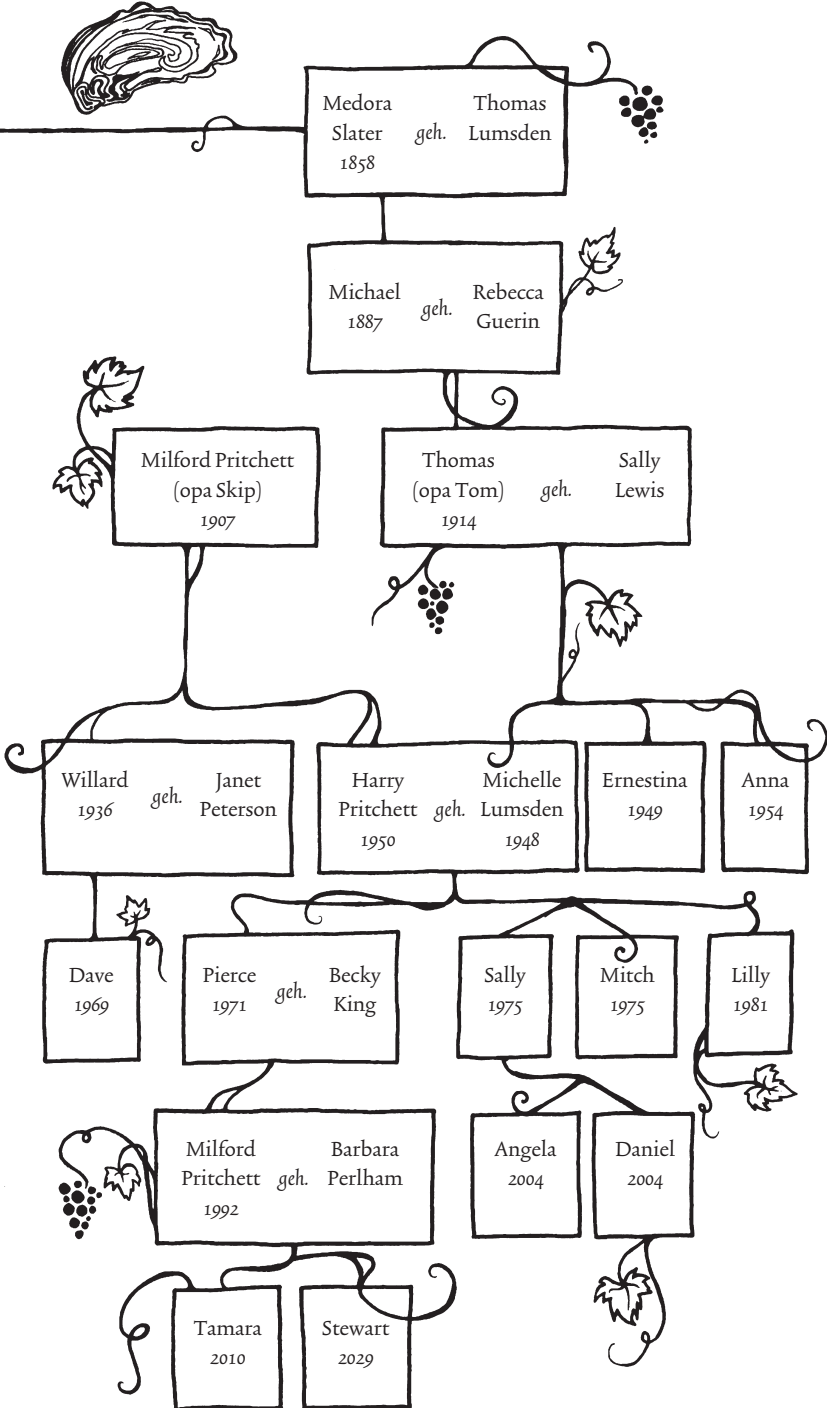
Milford Pritchett 1992
 Barbara Perlham
 geh.

Angela 2004

Daniel 2004

Tamara 2010

Stewart 2029

I

1995

Schietoefeningen

Als het nieuws van de moord bekend wordt, ben ik in Matthew's om kippenekken te kopen, zodat mijn zusje Renee en ik krabben kunnen gaan vangen. Qua eten is er niet veel in huis, maar we hebben een dollar en drieënzestig cent aan kleingeld gevonden en besloten dat gratis krab ons voor dat geld het meeste eten zou opleveren. Normaal gebruiken we spekreepjes als aas, maar die hebben we al opgegeten.

Ik zit gehurkt naar de dozen met cakejes op de onderste plank te kijken als er een vrouw over me heen stapt om bij de kassa te komen. Matthew's is klein en de schappen staan dicht op elkaar; toen mama ons meenam om boodschappen te doen, hielden Renee en ik wedstrijdjes om te kijken wie er in het minste aantal sprongen van de deur naar de groezelige vleestoonbank en weer terug kon komen – ik kon het in zeven. Het is een heel dikke vrouw, ze heeft eerder een evenaar dan een middel, en ze loopt met zware passen, haar hele lichaam trilt bij elke stap, en even ben ik bang dat ze zal vallen en me zal pletten. Ze kwakt een tiental blikjes bonen met varkensvlees op de band en haalt haar voedselbonnen tevoorschijn, dan grabbelt ze diep in de voorkant van haar uitgerekte rode shirt en trekt een verkreukeld briefje van tien uit haar beha om een pak-

je mentholsigaretten mee te betalen. ‘Heb je gehoord wat er met Cabel Bloxom is gebeurd?’ vraagt ze aan de caissière. Die heeft het nog niet gehoord. ‘Ze hebben ’m gevonden in Muttonhunk Creek, tot aan z’n middel in de modder, met z’n gezicht aan flarden geschoten, en helemaal opgezwollen omdat-ie zo lang in het water had gelegen. Zijn vriendin moest ’m identificeren aan de tattoo op z’n rug.’ De wenkbrauwen van de caissière schieten omhoog en haar ogen worden groot. Ik blijf rommelen bij de cakejes. De caissière kan me zien, maar ze praten waarschijnlijk gewoon door; nu ik dertien ben trek ik niet meer aandacht dan toen ik twaalf was. Door de krant met mijn nekjes erin begint bloed en kippenvocht op mijn been te druppelen.

‘Weten ze wie het gedaan heb?’ vraagt de caissière terwijl ze het slappe briefje oppakt en de glasplaat voor het sigarettenrek opent.

‘Nog niet. Volgens de politie hebben ze een hagelgeweer met gewone kogels gebruikt. Maar ze hebben geen patronen gevonden.’

‘Nou, lekker dan – iedereen hier heb er zo een,’ antwoordt de caissière en ze heeft gelijk. Zelfs wij hebben er een, naast de verandadeur, voor het geval er een hert in de tuin opduikt.

‘En dan heb je ’t ergste nog geeneens gehoord.’ De vrouw buigt zich voorover, maar haar gefluister is bijna net zo hard als haar normale stem. ‘Ze hebben z’n zakje er compleet afgesneden!’

‘Tja, dat heb-ie nou toch niet meer nodig.’ Het gezicht van de caissière straalt als een kerstboom terwijl ze de blikjes met bonen en varkensvlees in een tas doet; er gebeurt niet veel noemenswaardigs hier aan de Kust. De vrouw waggelt met haar blikjes naar buiten en ik kom overeind en leg mijn zompige pakketje met een smak op de band.

‘Hoorde je dat, Chloe?’ vraagt de caissière terwijl ze de kippennekjes aanslaat en ze in een oude plastic boodschappentas van de Food Lion stopt, die verderop langs de hoofdweg zit. Matthew’s is

de dichtstbijzijnde levensmiddelenwinkel, hij zit naast een tacobusje waar de grindweg een T vormt met Route 13, halverwege Parksley en de dijkweg naar Chincoteague. Het is ook de goedkoopste winkel in de buurt, dus kennen alle kassamedewerkers mijn naam, hoewel ik die van hen niet precies weet.

‘Ja, ik heb per ongeluk wat opgevangen,’ antwoord ik.

‘Maar het is de arme klootzak z’n verdiende loon. Waarschijnlijk heeft iemands vader of man besloten dat het genoeg was geweest.’ Ik knik bevestigend en tel mijn kleingeld uit, waarna ik de plastic tas van haar aanpak.

Ik loop met mijn fiets een stukje de grindweg op voordat ik het pakje chocoladecakejes uit de pijp van mijn korte broek tevoorschijn trek. Ze smaken naar zaagsel en het glaceerlaagje is net vanillereuzel, maar het is beter dan niks. Er zitten er twee in het pakje en ik steek het tweede in mijn zak voor Renee en begin de vijf kilometer terug naar huis te fietsen. Het is geen onprettig ritje, als je de honden weet te vermijden. Dicht bij Matthew’s staan enkele huizen van maar één verdieping en een paar op betonblokken rustende trailers met gebroken ruiten en met mos begroeide daken – de bouwsels daarachter zouden gereedschapsschuurtjes kunnen zijn, of meth-labs, dat weet je pas als er een de lucht in gaat – maar als je de huizen eenmaal voorbij bent, slingert de weg zich door maïsvelden en hoef je niet meer bang te zijn dat je iemand tegenkomt. Als je de weg blijft volgen komt hij uit op een rivier en een steiger met een cementen aanlegplaats voor boten, maar ik sla af bij de boerderij, het grote huis met de zuilen aan de voorkant, waar onze huisbaas, meneer Lumsden, woont. De kinderen op school zeggen dat de Lumsdens aan zwarte magie doen, dat ze orkanen oproepen of de lucht doen opdrogen of het kippen laten regenen, wat ik allemaal niet geloof, maar toch blijf ik liever niet bij hun huis in de buurt rondhangen, of het nu waar is of niet. Lilly Lumsden zit twee klassen hoger dan ik, en ze is aardig, maar haar oudere zus Sally ziet er nu al uit als een heks – soms kom ik haar tegen op de steiger of in

het bos, en dan staart ze naar de lucht alsof ze naar iets luistert wat alleen zij kan horen.

Ik stop even en overweeg het tweede cakeje zelf op te eten; Renee kan niet missen waar ze geen weet van heeft, en ik heb honger. Maar ik zet mijn voeten weer op de pedalen en ga verder over het oesterschelpenpad dat tegenover de boerderij vanaf de grindweg het aardappelveld doorsnijdt en dan langs de rand van het bos loopt, naar het steigertje aan een rustige zijarm die te ondiep is om te bevaren, waar de Lumsdens hun krabbenfuiken zetten.

Ons huis rijst op uit de heige hitte als een schildpad op het zand, niet meer dan een bruine bult die uitsteekt boven een kluitje altijdgroene heesters en een aardappelveld. Sommige jaren planten ze maïs en andere jaren sojabonen, maar meestal staan er aardappelen. Die strekken zich stoffig groen links van het schelpenpad uit, en de bramen en het bos strekken zich dik en donker uit naar rechts, en voor me, bijna helemaal tot aan huis, strekken zich de witte knobbelige oesterschelpen uit, waardoor mijn fiets schudt en schokt en stof opwerpt. In de stilte om me heen zwermen muggen die bulten zo groot als een kwartje veroorzaken. Ik zit helemaal onder het gruis als ik aan het eind van het schelpenpad kom, waar ik moet afstappen en mijn fiets door het gras moet duwen, om de heesters en moerbeibomen heen, naar de omgaasde benedenveranda. Onze kat Mickle komt uit de bosjes gelopen en wrijft langs mijn been terwijl ik de fiets door een van de grote gaten in het gaas de veranda op sjor, en ik krabbel hem even voordat ik naar binnen ga.

Het is klein, dat huis van ons, een kamer beneden en twee kamers boven, allebei met een veranda, en volgens de telefoonmaatschappij en het elektriciteitsbedrijf en de belastingen bestaat het niet.

Renee is in onze gezamenlijke slaapkamer op de benedenverdieping en ik gooi haar het cakeje toe. Ze verkruimelt het tot kleine hapjes en eet het brokje voor brokje op terwijl ze achter me aan de

trap op loopt. Mijn huid is bedekt met een dikke laag stof die modderstrepes achterlaat op de theedoek waarmee ik me afveeg. Ze blijft twee stappen achter me staan terwijl ik het doosje met kogels uit de keukenla vis en de .22 van boven het raam pak – die is makkelijker te hanteren dan het hagelgeweer en de munitie is goedkoper – en volgt me dan de bovenveranda op.

‘Ik dacht dat we krabben zouden gaan vangen als je terugkwam,’ zegt ze met een lijmerig stemmetje en zwarte voortanden van de cake. De gescheurde gaasdeur valt met een klap achter haar dicht.

‘Gaan we ook,’ zeg ik en ik zet de doos met kogels op de rand van de balustrade. ‘Maar ik wil eerst even wat schietoefeningen doen. Ik ben een beetje opgefokt.’ Net als papa neem ik vijf kogels en houd ze met de platte onderkant tegen mijn duim en de punt tegen mijn wijsvinger vastgeklemd, steek ze dan in het magazijn; ze glijden er met een zilverachtig geluid in.

‘Wat is er dan gebeurd?’ vraagt ze. Ze hijst zich op de rand van de balustrade en gaat zitten. Ik heb haar gezegd dat niet te doen, voordat je het weet val je achterover naar beneden, maar ze luistert niet. Ze zit niet graag op de splinterige bank die we hebben, en afgezien van die bank en de regenton is de veranda verder leeg. Hierboven zijn geen muggen en er staat een lekker briesje. Achter haar strekt het moeras zich zilver, grijs en fel geelgroen uit, dooraderd met riviertjes die het blauw van de lucht weerkaatsen, tot aan de gouden vlekken van de barrière-eilanden en witte vlekken van de branding aan de horizon. Rechts van haar is nog meer moeras, de met stenen geplaveide weg naar de steiger, met af en toe een stukje dak of raam van de trailers aan de overkant van de rivier – die waar ik op weg naar huis was langsgereden – dat, als je heel goed keek, door de bladeren heen zichtbaar werd.

‘Raad eens wie ze door z’n kop hebben geschoten?’ beantwoord ik haar vraag met een wedervraag, en duw een kogel in het magazijn.

‘Wie dan?’

‘Cabel Bloxom.’ De tuin is een groot ruig veld vol moerasgras, met zompige, zachte plekken, kort gemaaid en vol troep. Ik mik op een roze Kleenexdoos ergens ver in de linkerhoek en zet mijn voet op de onderste ligger van de balustrade, zodat ik mijn elleboog op mijn opgetrokken knie kan laten rusten.

‘Dat zeg je maar,’ zegt ze. Ik laat mijn adem ontsnappen en haal de trekker over. Klompjes aarde spatten op. Te hoog en te ver naar links. De hete huls springt er rechts van me uit, vliegt met een boogje vlak over Renees knieën, landt op de vloer en rolt een eindje weg, waarna hij tussen de splinterige planken naar beneden valt en met een tinkelgeluidje op de benedenveranda neerkomt.

‘Echt niet. Iemand heeft z’n gezicht aan flarden geschoten. Kom daar vanaf, de hulzen kunnen je verwonden.’ Ik besluit het gedeelte over zijn missende delen voor me te houden. Ik schiet. Te hoog en te ver naar links, maar dichterbij.

‘Maar als hij dood is hoeven wij ons toch nergens meer zorgen om te maken?’ Ze springt van de balustrade en gaat op de bank achter me zitten, uit de weg, met haar hakken op de rand van de zitting en haar knieën als een tent omhoog om haar blote benen bij de splinters vandaan te houden.

‘Er is altijd iemand om je zorgen over te maken. Iemand die weet dat wij hier alleen zijn, bijvoorbeeld.’ Nu maakt de doos een sprongetje. De volgende twee zijn niet gericht maar wel raak.

De Kust is zo plat als een spiegelei, op heldere dagen lijkt het alsof je vanaf onze bovenveranda de volgende dag al kunt zien, en meestal kun je in het noordoosten net de donkere vlek van Chincoteague ontwaren. We zijn een van drie eilanden voor de kust van Virginia en even ten zuiden van Maryland, die zich als uitgelopen verfdruppels de Atlantische Oceaan in slierten. We halen de kracht uit orkanen en verbouwen zoveel voedsel dat een groot deel wegrot op het land omdat het te veel is om te oogsten of op te eten, maar de mensen zeggen dat de regering zich ons bestaan niet eens herin-

nert, dat we worden vergeten als ze de kaarten tekenen.

Accomack, het grootste eiland, ligt het dichtst bij het vasteland en de kust is bezaaid met barrière-eilanden die na elke storm van vorm en grootte veranderen. Over het midden van het eiland loopt een snelweg die zowel in het noorden als in het zuiden met een brug met het vasteland verbonden is, en over de hele lengte liggen kleine dorpjes, op dit eiland wonen wij. Dan komt Chincoteague, ten noordoosten van Accomack. Het is veel kleiner en vierkanter, niet echt een stad, maar groter dan een dorp, waar de meeste mensen met geld, mensen die hier niet geboren zijn maar van het vasteland komen, een zomerhuisje hebben; 's winters is het er net zo leeg als overal elders. Assateague is het meest oostelijke eiland, daar woonden vroeger ook mensen, maar sinds het een natuurgebied is geworden woont er niemand meer. Het is lang en smal en heeft een zandstrand waar je kunt zwemmen en er zijn wilde pony's. Samen vormen die drie eilanden de Kust.

Ik neem het geweer mee naar de steiger, ongeladen, met een paar losse patronen in een plastic bakje in mijn zak. Als ik het niet op tijd kan laden, kan ik er waarschijnlijk wel iemands hersens mee inslaan; het is een zwaar kreng.

De vloed stroomt snel en helder en we zien de krabben onder water zijwaarts over de zandbank lopen. Meestal laten we een stukje rauw vlees, een spekreepje of een kippennek, aan een lijntje onder de steiger zakken, maar als we snel zijn kunnen we de lopende krabben ook met een net vangen. Het moeilijkste is om ze het aas weer af te pakken. Het is net of ze niet beseffen dat ze zijn gevangen; het enige waar ze aan denken is het voedsel in hun bek te stoppen. Ze zijn mooi – krijtwit met lichtblauwe vegen, alsof iemand ze met oogschaduw heeft bewerkt – maar ze kunnen teringhard knijpen. Soms halen we er twee tegelijk omhoog, een mannetje zo breed als mijn hand lang is, die zich stevig vastklampt aan een piepklein vrouwtje. Ik haal ze altijd uit elkaar en gooi de vrouwtjes terug.

Niemand valt ons lastig en we vullen een oude wasmidelemer met krabben. De meeste zijn eigenlijk net te klein, maar het is niet dat we een van de politieagenten te eten krijgen of zo. Op de terugweg wroeten we onder de lichtbruine korstige toplaag van het veld naast ons huis en halen handen vol aardappels naar boven, zo groot als eieren. Je graaft aan de zijkant van de ophoging, zodat de plant overeind blijft staan; zo lijkt het of er nog steeds aardappels zijn. Volgens papa voorkom je zo dat de Lumsdens ontmoedigd raken omdat er aan het eind van het jaar niets meer te oogsten valt.

Als we thuiskomen is papa er en ik hang snel de .22 op zijn plaats boven het raam en leg de patronen terug in de bovenste la van de keukenkast. Hij vindt me nog te jong om een geweer vast te houden, laat staan ermee te schieten, maar mama leerde me dat al toen ik vijf was. Hij heeft een pak afgeprijsde kip meegebracht – hij denkt er niet vaak aan om eten mee te nemen – maar dat bergen we op voor later en in plaats daarvan maken we de krabben klaar. Ik eet geen kip als het niet echt hoeft. We hebben drie vleesfabrieken hier, en als ik de hoog opgeladen vrachtwagens zie, vol kooien met vogels die geslacht gaan worden, dicht opeengepakt, halfkaalgeplukt en ziek ogend, sommige al dood en met hun kop door de tralies bungelend, draait mijn maag zich om. Papa werkt nu in een van die fabrieken, op de slachtvloer. Het is alweer tijden geleden dat hij en mama in de bouw werkten, oude huizen opknaptten die vervolgens verkocht werden, maar zij werd ontslagen omdat ze zwanger was, en toen werd hij ontslagen omdat niemand meer huizen kocht en hij alleen het zware werk kon doen, geen verstand had van elektra zoals mama. Hij haat de vleesfabriek, de slachtvloer nog het meest van alles, maar ander werk is er niet.

Op een keer vonden we een kipje dat was ontsnapt, en we hielden haar als huisdier tot ze volwassen werd. Haar borst werd zo groot dat ze voorover tuimelde en niet meer kon lopen, alleen nog

maar rondfladderen in het stof in de voortuin. Mama zei dat het kwam door het voer dat ze haar op de fokkerij hadden gegeven en draaide haar nek om om haar uit haar lijden te verlossen. We begroeven haar in de achtertuin bij de andere dode dieren, voornamelijk vogels en konijnen; de steen ligt er nog.

Papa is in een sombere bui, dus we kraken onze krabben in stilte en zuigen haast zonder geluid te maken het vlees eruit, spoelen daarna de borden af in de emmers op de bovenveranda en sluipen de trap af naar onze slaapkamer. Hij moet er zelf maar achterkomen wat er met Cabel Bloxom is gebeurd.

Renee gaat languit op haar buik op de grond liggen met een bibliotheekboek. De vloer is van groengeverfd cement, dus hij is glad en geeft de hele zomer koelte af, als een ijsklontje. Ik installeer me op ons bed, met een potlood en een paar aan één kant bedrukte vellen papier die ik uit de bibliotheek heb meegenomen. Soms zitten er krekels in onze kamer en ik vind het niet prettig als de ruimte onder ons bed me aangapt, met de pluizige vulling van de boxspring die als Spaans mos naar beneden hangt. Maar zelfs met de krekels is het beneden beter dan boven – papa's kamer is naast de keuken en als we eenmaal naar bed zijn gegaan, kijkt hij niet meer naar ons om. We horen hem boven ons heen en weer lopen, de kastdeur open- en dichtdoen, het gemurmel van de radio.

Het licht dat door de papieren jaloezieën naar binnen valt, wordt paarsblauw en ik heb geen zin meer om te tekenen. Renee valt in slaap boven haar boek, dus stuur ik haar nog even naar de wc voordat ik ons zwarte plastic cassettespelertje en de kleine gele zaklamp uit de onderste la haal en haar een cassette laat uitkiezen. Een paar daarvan heeft mama voor ons gekocht bij de bibliotheekuitverkoop, maar onze favoriet is *De stukgedanste schoentjes*, die willen we steeds weer horen. Renee fluistert de woorden graag mee, maar ik stomp haar tegen haar arm tot ze ermee ophoudt. Boven loopt papa nog steeds rond, maar langzamer nu. Als het bandje is afgelopen laat ik Renee nog een keer plassen – ze is negen maar ze plast nog in

bed en ik haat het om in natte lakens wakker te worden – en dan gaan we slapen.

Het moet middernacht zijn als Renee me door elkaar begint te schudden.

‘Chloe?’

‘Waaaaat?’

‘Denk je dat Cabel Bloxom nu naar ons kijkt?’

‘Jezus, Renee.’ Nu ben ik wakker. Het maanlicht valt schuin door de scheuren in de papieren rolgordijnen, helderwit en koud ogend in strepen op ons bed. Ze heeft zich op een elleboog opgericht en kijkt op me neer, haar haar in warrige slierten om haar gezicht.

‘Zoals mama zei dat tante Ollie naar ons keek, toen ze dood was.’

‘Dit is het griezeligste en stomste wat je ooit hebt bedacht,’ zeg ik. ‘Bovendien kan hij ons niet zien, want hij zit in de hel.’

‘Weet je dat zeker?’ vraagt ze.

‘Natuurlijk weet ik dat zeker.’ Ik draai me om en ze zwijgt. De maan glijdt achter een wolk en onze kamer wordt donker. Ik slaap bijna als ik haar weer hoor.

‘Chloe? Ga ik naar de hel omdat ik blij ben dat hij dood is?’ Haar stem is bibberig, en ik draai me weer om en probeer in het donker haar gezicht te strelen, zoals mama zou hebben gedaan. Ik mis en prik haar in haar oog.

‘Waarom ben je blij?’ vraag ik.

‘Hij heeft me ooit een poes laten zien die hij had doodgeschoten,’ fluistert ze, en een brandend gevoel kruipt door mijn maag omhoog. ‘Heel klein was-ie, met streepjes. En daarna heb ik altijd gehoopt dat iemand hem neer zou knallen, net zoals hij met dat arme katje had gedaan.’ Ze begint te huilen maar het duurt niet lang.

‘Maar hij is niet neergeschoten omdat jij er zo op hoopte,’ zeg ik. ‘Dat heeft hij aan zijn eigen gemeenheid te danken.’ Ze kruipt tegen me aan.